

Nr 47.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 21 mars 1911.

— — — — Andra Kammaren den 21 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen i anledning af väckt motion om tillägg till 37 § i lagen angående stadsplan och tomtindelning.

(Lagutskottets utlåtande nr 18.)

Till Konungen.

Vid innevarande Riksdag har enskild motionär framställt förslag om tillägg till 37 § i lagen angående stadsplan och tomtindelning.

Då man genom stadgandena i 37 § stadsplanelagen ville bereda möjlighet för reglerande på sätt där angifves af hvarje område å landet, hvarest större byggnadsverksamhet kunde förväntas, utan att den dock behöfde vara igångsatt, framhölls, att man vid ett sådant reglerande ej borde gå alltför mycket i detalj. I enlighet därmed ansågs fastställandet af stadsplan för ett dylikt område endast böra medföra den verkan, att nybyggnad ej finge ske å mark, som enligt planen skulle ingå i gata, torg eller annan allmän plats. Först då sedermera större sammanträngd befolkning uppkommit å området, kan förordnande att stadsplanelagen därå skall äga tillämpning meddelas i vanlig ordning och med vanlig rättsverkan.

Ändring af stadsplan, som nyss nämnts, måste — då annan föreskrift därom icke meddelats — antagas skola ske i samma ordning som planen fastställles, d. v. s. af Konungen efter framställning af Konungens befallningshafvande eller af områdets ägare. Det af motionären afsedda stadgandet i lagens 2 §, att beslut om jämkning af ringa

betydenhet i byggnadskvarters gränser, gatuprofiler eller dylikt skall, där ej kronans rätt beröres, vara gällande, om det af Konungens befallningshafvande fastställles, lär alltså ej äga motsvarande tillämpning i fråga om stadsplan, som ofvan nämnts.

Ej heller synas i fråga om sådan stadsplan kunna tillämpas öfriga af motionären afsedda, i lagens 3 § meddelade bestämmelser, att om fastställande af visst sätt för byggnadstomternas användande samt af tomtindelning skall gälla hvad i 2 § stadgas om fastställande af stadsplan. Beträffande fastställande af tomtindelning för område, som afses i 37 §, är i 38 § stadgadt, att detta skall ske af Konungens befallningshafvande på framställning af områdets ägare. I fråga åter om fastställande af visst sätt för användande af byggnadstomterna å sådant område är föreskrift icke meddelad.

Såväl omförmälda andra stycke i 3 § som äfven 38 § hafva tillkommit på hemställan af det särskilda utskott vid 1907 års riksdag, som behandlade det då föreliggande förslaget till ifrågavarande lag. Det förra stadgandet tillsattes i syfte hufvudsakligen, att stadsplans helgd skulle kunna beredas åt sådana sträfvanden angående förgårdar, fristående byggnader m. m., som prägla modern anläggning af städer eller stadsliknande samhällen. Då tomtindelning oftast ansågs stå i så nära sammanhang med bestämmelserna härom, att bägge frågorna borde i ett sammanhang afgöras, ansågs jämväl böra medgifvas, att frågan om tomtindelning finge behandlas på samma sätt som frågan om fastställande af stadsplan.

De skäl, som sålunda i nämnda hänsöenden gjort sig gällande i fråga om städer och stadsliknande samhällen, synas äga giltighet äfven beträffande de af motionären afsedda områden. Detta så mycket mer som det just är vid ett områdes första reglerande för bebyggande som det är af vikt, att de nämnda anordningarna blifva tillämpade.

Hvad angår motionärens yrkande, att jämkning af stadsplan, som fastställts för af honom afsedt område, i förekommande fall må kunna ske genom beslut af Konungens befallningshafvande, synas praktiska skäl tala för motionärens förslag äfven i denna del.

Då, på sätt framgår af 2 § andra stycket i ifrågavarande lag, hinder icke ansetts förefinnas att i fråga om sådana till stad hörande områden, som ligga utom dess egentliga stadsplan, men inom dess jurisdiktion, tillämpa liknande föreskrifter som de nu af motionären afsedda, d. v. s. de allmänna reglerna i lagens 2 och 3 §§, synes någon afsevärdare svårighet icke böra möta för tillämpning af motsvarande bestämmelser äfven beträffande förevarande området på landsbygden.

Riksdagen har för nående af nämnda ändamål ansett en närmare undersökning böra komma till stånd, än som kunnat inom Riksdagen verkställas.

Med stöd af hvad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktos låta utreda, huruvida icke hvad i 2 § andra stycket i lagen angående stadsplan och tomtindelning finnes stadgadt om jämkning af stadsplan samt i 3 § andra stycket om fastställande af sättet för byggnadstomternas användning och af tomtindelning, må gifvas motsvarande tillämpning i fråga om sådana områden, som afses i 37 § nämnda lag, äfvensom för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill utredningen kan gifva anledning.

Stockholm den 21 mars 1911.

Med undersåtlig vördnad.

Nr 48.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 21 mars 1911.
 — — — — Andra Kammaren den 21 — — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 14 kap. 22 § strafflagen.

(Lagutskottets utlåtande nr 19.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär af anförda skäl hemställt om sådan ändring i 14 kap. 22 § strafflagen, att ordet »foster» i samma § skulle utbytas mot ordet »barn».

Den äldre svenska rätten såg i barnamord en särskild svår förbrytelse och straffade i enlighet därmed sådant brott såsom kvalificerad mord. Ännu 1734 års lagstiftare ansågo, att barnamord borde be-